

Zoenen met rommel

YoungGT'D

Taco Oosterkamp & Albert Heemeijer

Colofon

Concept

Taco Oosterkamp

Verhaal

Albert Heemeijer

Redactie

Adinda Voltrop

Illustraties

Dorinda Salomons

Vormgeving

KlasseOntwerp

Adviezen

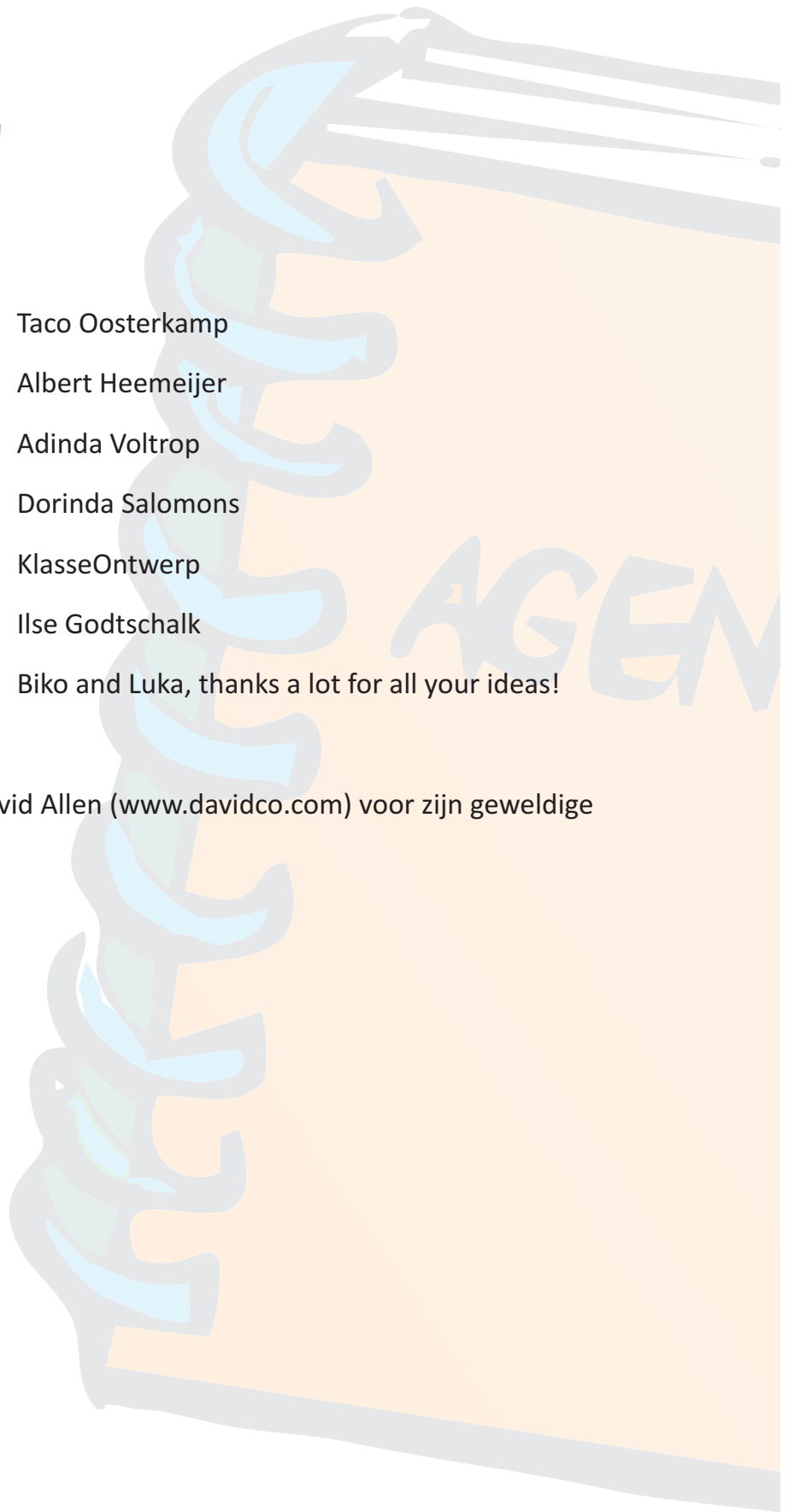
Ilse Godtschalk

Raad van advies

Biko and Luka, thanks a lot for all your ideas!

Met veel dank aan David Allen (www.davidco.com) voor zijn geweldige systeem.

www.younggtd.com

Inhoud

Hoofdstuk 1	Zoenen met rommel	1
Hoofdstuk 2	Dumpen of blijven	12
Hoofdstuk 3	Dromen	15
Hoofdstuk 4	Opbergen	23
Hoofdstuk 5	Beginnen en afmaken	25
Hoofdstuk 6	Wachten op...	29
Hoofdstuk 7	Nu doen	31
Hoofdstuk 8	Agenda	33

© Copyright 2010 meereffect, www.meereffect.nl

ISBN 978-90-79421-09-1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopiën, opnamen, of op enige andere manier, zonder vooraf schriftelijke toestemming van meereffect.

Hoofdstuk 1

Zoenen met rommel

De deur lijkt veel groter dan normaal, bijna dreigend. Sterker nog, wanneer Dean dichterbij komt en de klink wil vastpakken, lijkt het hout zelfs een beetje bol te staan. Net alsof de deur ieder moment met een knal uit zijn voegen kan barsten door de druk van binnen. En als dat gebeurt...

Dean weet dat er dan een enorme stortvloed van spullen op hem af zal komen. De gedachte eraan maakt hem nerveus, en onrustig wipt hij van een been op het andere. Hij twijfelt om de deur te openen omdat hij dondersgoed weet wat hij kan verwachten als hij naar binnen gaat. Ramen die bijna niet meer zichtbaar zijn vanwege torenhoge stapels dozen, die er al zo lang staan dat ze misschien wel vergroeid zijn met het plafond.

De kasten kunnen al jaren niet meer fatsoenlijk dicht. Het lijkt zelfs alsof de spullen erin een wedstrijd doen om zich eruit te duwen, snakkend naar adem. Maar zelfs al zou het lukken, dan is er nog geen verse lucht buiten de kasten. Wel zijn er heel veel spinnenwebben die zich door de kamer heen weven. Het heeft wat weg van een oerwoud met allerlei tropische klimplanten om je heen, waar je een heel groot kapmes voor nodig hebt om vooruit te komen.

Zelfs het stoffige bed in een hoek is geen veilige plek om je te verstoppen, want als je dichterbij komt, dan zie je dat dit net een vuilnisbelt is. Het lijkt alsof er al meer dan honderd jaar niet is opgeruimd, een kamer waar je beter niet naar binnen kan gaan.

‘Draai je maar om en loop hard weg, neem geen risico’, lijkt de dreigende deur te zeggen terwijl hij hoog boven Dean uittorent.

‘Wat als je er nooit meer uit komt?’

Dean zucht, zijn hand nog steeds zwevend boven de klink. Hij moet wel naar binnen gaan. Het lijkt misschien

op een duistere kamer in een verlaten kasteel, maar het is gewoon zijn eigen slaapkamer in het huis waar hij al sinds zijn geboorte woont met mamma. Daarom kan het ook niet

zo zijn dat er al honderd jaar niet is opgeruimd. En daarom zou hij eigenlijk ook niet zoveel tegenzin moeten hebben om zijn eigen kamer binnen te gaan.

Maar hoelang is het wel niet geleden dat hij lekker heeft gespeeld of aan zijn bureautje heeft gezeten? Dat is zo’n fijne plek om te schrijven. En het liefste wil hij een lief briefje naar Zara schrijven en dat stiekem in haar tas leggen. Wel zonder afzender erop, maar toch. Misschien weet ze dan toch dat het van hem is, en vindt ze dat heel erg fijn. Maar hij kan niet eens een briefje

schrijven, want zelfs de bureaustoel is niet meer te vinden in alle rotzooi, laat staan een pen en papier.

‘Laat maar’, mompelt hij tegen zichzelf terwijl hij zijn hand terugtrekt. ‘Waar zou ik moeten beginnen met zoeken?’

De deur piept, net alsof die het eens is met Daans beslissing, en lijkt zichzelf nog groter te maken; een onverwoestbare bewaker van de kamer. ‘Net alsof hij mij uitlacht’, denkt Dean, en boos geeft hij een schop tegen de deur. ‘Zo leuk is het niet, hoor!’

Het geluid van zijn voet tegen de deur knalt veel harder dan hij had verwacht, en een seconde later lijkt het alsof er van de andere kant een echo komt. Nee, geen echo... een harde tik als antwoord, net alsof er iets omvalt. Dan nog een tik, gevolgd door een geluid dat Dean herkent als het rijden van zijn raceauto. Maar die staat in de kast en kan geen kant op, tenzij...

Dean heeft de gedachte nog niet afgemaakt als er ineens gekraak klinkt vanuit de kamer, gevolgd door een oorverdovend geraas en het geluid van dingen die

breken, omvallen en keihard op de grond neerkomen. Met open mond van verbazing staart hij naar de deur die geniepig terug lijkt te grijnzen onder het geluid van een lawine aan vallende spullen.

‘Dean!’ klinkt zijn moeders stem ineens hard door het trapgat naar boven.

‘Stop met die herrie, wat zit je allemaal te doen?’

Geschrokken duikt hij weg tegen de deur en doet snel een schietgebedje, hopen dat ze niet naar boven komt. ‘Ikke, er was een... en toen, maar, nee, er is niets!’, stamelt hij, zijn wangen roodgloeiend van de schrik en het verzinnen van een smoesje. ‘Ik liet mijn etui met potloden vallen!’

‘Potloden?’ Zijn er dan reuzen aan het tekenen op jouw kamer?’ roept ze terug, en Dean kan aan haar stem horen dat ze hem niet gelooft. Ze klinkt dan altijd net iets anders dan normaal, alsof ze bijna boos wordt omdat ze denkt dat hij alweer aan het fantaseren is.

‘Ehh... zoiets ja, reusachtig. Sorry’, mompelt hij voor zich uit, maar ze is nog niet klaar met praten. ‘En ruim je kamer nou op! Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

“Daar was ik ook mee bezig!” roept hij snel

terug, maar gelukkig reageert ze er niet op.

Hij weet dat hij al honderdduizend keer heeft

beloofd om op te ruimen, maar het komt er

gewoon nooit van. Er is altijd wel iets dat

ertussen komt, zoals huiswerk of voetbaltraining. En meestal heeft hij er ook

helemaal geen zin in. Wat maakt het nou uit als er wat rommel is? Iedereen

heeft dat toch?

Voorzichtig duwt hij de deur open en gluuert naar binnen. Zijn hart bonkt

wanneer hij de ravage in zijn kamer ziet. De grote kast is omgevallen en

alle spullen liggen op de grond, zijn kleren liggen allemaal door elkaar en

zijn bureau ziet eruit alsof het een breakdance van een nijlpaard heeft

meegemaakt. Wat een ongeloofelijke chaos!

Naast het bureau ziet hij iets blinken, en met moeite rekt hij zich uit om om

te zien wat het is. De schittering kwam van het zilveren fotolijstje dat hij ooit

van zijn lieve oma had gekregen. Het is een echt antiek stuk, en zij had het aan

hem gegeven net voordat ze was overleden. ‘Voor jouw allermooiste foto’s’,

had ze gezegd, en dat had hij haar beloofd. Een paar weken geleden had hij netjes een stuk uit zijn schoolfoto geknipt, op een stuk zilverpapier geplakt en in het lijstje gedaan. Het was de foto van Zara.

‘Nee, he’, fluistert hij voor zich uit als hij ineens de barst in het glas van het fotolijstje ziet, en hij voelt zich meteen schuldig. Als zijn kamer een beetje opgeruimd zou zijn, dan was dit nooit gebeurd en dan zou hij ook gewoon zijn spullen kunnen terugvinden. ‘Een goed begin is het halve werk’, zei zijn oma altijd, gevolgd door een knikje van haar hoofd. ‘Denk daar aan, Dean. Het is belangrijk dat je daar aan denkt, want iets gaat niet weg als je het maar negeert. Altijd naar een lichtpuntje zoeken.’

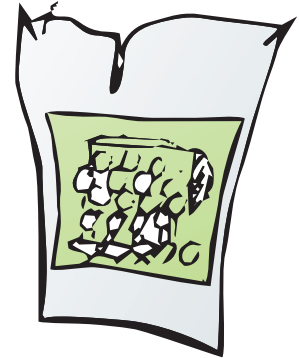

Een lichtpuntje... Net zoals de zon op het fotolijstje. Een grote stapel dozen is omgevallen en daarom kan de zon nu vrolijk naar binnen stralen, door een hoekje van het raam dat niet meer bedekt is. En opeens weet Dean het. Je moet echt ergens beginnen, net als in een doolhof. Het is misschien veel werk om aan het einde te komen maar als je het eenmaal doorkruist hebt, weet je wel hoe het moet.

Gelukkig ligt zijn etui met potloden net achter zijn bureaustoel, en na een paar minuten zoeken heeft hij ook een groot stuk papier om op te tekenen. 'Nou dan, een goed begin', besluit hij terwijl hij een stapel rotzooi opzij duwt om ruimte te maken. 'Je begint bij stap 1. Bovenaan'. Hij pakt een blauw potlood en tekent een grote cirkel, net zoals hij wel eens op een schatkaart heeft gezien. 'Mijn kamer', schrijft hij erbij, en kijkt dan nog eens goed zijn slaapkamer door. Alles ligt door elkaar, maar half verstopt onder het bed staat een lege schoenendoos. Hij heeft die bewaard omdat het een grote maat is en er veel dingen in passen, maar hij heeft hem tot nu toe nog niet gebruikt.

Daar moet snel verandering in komen, beslist hij, en na een paar halsbrekende toeren over alle spullen heen, heeft hij de doos in zijn handen. De meeste

kleine, losse spulletjes in zijn kamer liggen op het bureau, dus dat is misschien wel de juiste plek om te beginnen. Voorzichtig, zodat hij niet nog meer dingen om laat vallen, begint Dean de doos te vullen met allerlei dingen en klimt dan weer terug naar zijn tekenplek.

De doos valt met een zware plof op de grond terwijl hij weer gaat zitten, en wanneer Dean zijn potlood weer wilt oppakken om verder te tekenen, is deze ineens verdwenen. Zelfs nadat hij wel drie keer alles om zich heen heeft bekeken, is het potlood nergens te vinden, maar er is wel een spootje van blauw zaagsel dat over een paar boeken loopt en dan ineens ophoudt. Zijn er dan toch muizen?

Gelukkig zijn er meer dan genoeg potloden, en al heeft Dean weer een stuk bijgetekend en geschreven op zijn kaart. 'Spullen verzamelen. Dumpen in... oh, ja', hij lacht en onderstreept het woord, '...

Een dumpbakje. Wat moet worden opgeruimd, gaat eerst daarin'.

‘Ninininininnnggggg - nininin...’, piept opeens iets achter hem, en verschrikt draait Dean zich om. ‘Wat? Wie is daar?’

”Mam?”

Alles blijft stil, behalve een zacht geknaag en dan een gekraak dat op papier lijkt.

”Mam?”

probeert Dean nog een keer. Plotseling begint er een paar meter van hem vandaan een prop papier te bewegen, net alsof iemand het bevel daartoe heeft gegeven. Dean aarzelt geen moment en grijpt een boek dat naast hem ligt, klaar om aan te vallen. *Papier hoort niet te bewegen, dat kan gewoon niet. Maar het is ook wel een vreemde plek voor muizen.*

Misschien zijn het dan honderden mieren die samen hun best doen om het vel te verplaatsen? Hij heeft wel eens eerder gezien hoe goed een mierenkolonie kan samenwerken, heel veel kleine pootjes die samen een grote tak werd versleept. Maar op zijn kamer... Nee, de gedachte alleen al geeft hem rillingen. Dat is wel heel erg vies.

‘Nou, daarom ga ik dus ook opruimen’, zegt hij hardop, en hij besluit om het stuk papier te negeren. Er zijn wel belangrijkere dingen aan de gang, en een boek helpt toch niet echt als wapen tegen mieren. Maar wanneer hij het boek terug legt op een doos ziet hij opeens ook een appel bewegen. Hij heeft ‘m pas vanochtend van zijn moeder gekregen, en toch is het stuk fruit ineens helemaal bruin en vies geworden.

Snel pakt hij een oude sok om de appel mee op te rapen, maar wanneer hij dat doet lijkt het fruit nog meer uit elkaar te vallen. De afstand naar de prullenbak is gelukkig erg kort, en met een klein boogje gooit hij de half vergane appel erin. Hij merkt pas dat er iets vies op de grond ligt wanneer zijn nieuwe schoenen ineens half verdwijnen in een slijmerig spoor. Boos schopt hij tegen de prullenbak aan’. Het laatste dat hij wil doen is poetsen, maar toch lijkt het erop dat hij hier veel zal moeten schoonmaken. Maar dan moet hij eerst heen opruimkaart gaan uittekenen zodat hij in ieder geval zijn idee niet kan vergeten.

slijmerig spoor...

Hoofdstuk 2

Dumpen of blijven?

‘Het dumpbakje is de eerste stap’, zegt Dean hardop tegen zichzelf terwijl hij het uittekent op papier. ‘Alle rotzooi gaat eerst daar in, en dan kan het worden uitgezocht’. Er moeten wel meteen regels voor komen, bedenkt hij, en schrijft eronder, ‘Alles wat eruit gepakt wordt, MOET ook worden opgeruimd’. Vervolgens onderstreept hij het met een dikke stift, en begint dan aan een nieuw vak met stap nummer twee.

Hier moet hij even over nadenken, maar al snel weet hij het. Hij hoort wel vaker over ‘prioriteiten stellen’ - Wat eigenlijk alleen maar een lastige uitdrukking is om te zeggen ‘kies wat het belangrijkste is’, en meestal moeten belangrijke dingen als eerste worden gedaan.

‘Ga ik dat deze week doen?’ is wat hij in grote letters opschrijft, en hij kleurt het vraagteken met rood potlood in om te laten zien hoe belangrijk het is. ‘Als ik dat niet doe... Ik maak gewoon wat bakjes’ zegt hij nadat hij heeft nagedacht. “Eentje voor afval, eentje voor hele speciale dingen - zoals ideeën

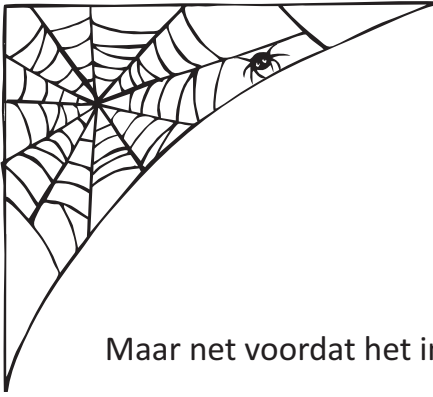
en droomwensen - en de ander... Nee, wacht, niet teveel bakjes”, besluit hij dan. “Als het niet deze week wordt gedaan, en ook geen afval of droom is, dan ruim ik het op en geef ik het een opbergplek. Ja! Dat is het”.

Snel tekent hij een prullenbak, een dromenbak en een opbergbak onder het kopje ‘Ga ik dat deze week doen?’. Allemaal netjes in een andere kleur, zodat er een duidelijk verschil is. Tevreden bekijkt hij de opzet van zijn plan en doet dan een greep in zijn dumpbakje om met het eerste ding te beginnen.

Het is een sleutelhanger die hij jaren geleden op vakantie in Spanje heeft gekregen, met allerlei vrolijke kleuren en een afbeelding van palmbomen. Maar de ring voor de sleutels is er al vanaf gevallen, en het plaatje zit onder de krassen.

Nou, daarmee gaat hij zeker niets doen deze week. Sterker nog, heeft hij dit ding nog wel nodig? Misschien kan hij het beter weggooien? ‘Naar de prullenbak!’ roept hij vrolijk en gooit de sleutelhanger met een zwaai daar naar toe.

Maar net voordat het in de bak verdwijnt, klinkt er ineens een gekrijs dat Dean door merg en been gaat. Voor zijn ogen verandert de prullenbak in een enorme stapel boeken die wankel staat te wiebelen, net alsof alles ieder moment bovenop Dean kan vallen.

‘Wat!’ Verbijsterd springt Dean op en probeert de stapel tegen te houden, maar het is al te laat. Met een hoop lawaai dondert de stapel omver en de boeken vliegen alle kanten op. En alweer hoort Dean het gesis van eerder, maar nu lijkt het wel van de andere kant van de kamer te komen.

Hoofdstuk 3

Dromen

‘Wie is dat?’ Langzaam krabbelt Dean weer op en veegt het stof van zijn broek, maar duwt dan de gevallen boeken weg en gaat weer naar zijn dumpbakje. ‘Ik laat me toch niet zomaar tegenhouden’, mompelt hij terwijl hij het volgende ding eruit pakt. ‘Wat is dit ook al weer? Oh ja...’

Het is een foto van een stoer vliegtuig dat hij uit een tijdschrift heeft geknipt. Zo’n prachtig toestel zou hij graag eens van binnen willen zien.

‘Eens kijken’, zegt hij en pakt zijn potlood weer op. ‘Ga ik dit deze week doen? Nee. Moet het in de prullenbak? Zeker niet! Dan...’ Eventjes twijfelt hij wat de andere opties zijn, en gelukkig maar dat hij de kaart aan het tekenen is, zo kan hij altijd controleren of hij niet een stap overslaat.

‘Is dit een droom of een idee?’ Maar hij straalt al bij de gedachte om in zo’n vliegtuig te zitten, dat zou echt geweldig zijn. Hij hoort altijd zulke spannende verhalen, misschien is het wel heel erg gaaf om piloot te worden. ‘Ja!’ zegt hij

opgewekt en legt het plaatje in zijn dromenbak, 'Dat is wel een droom! Het is niet iets dat een opbergplek moet krijgen. Dromen...' Zijn gedachten dwalen even af, en hij voelt zichzelf blij worden bij het idee dat Zara hem in zo'n vliegtuig ziet. Zonder twijfel zou ze hem dan heel stoer en dapper vinden, en misschien wel andere mensen over hem vertellen. En alle andere jongens zouden dan jaloers zijn op hem, want een slimme opruimkaart en zitten in een tof vliegtuig... dat heeft niet zomaar iedereen.

Ineens hoort hij weer een geluid achter zich, en boos draait Dean zich om, een zwaar boek in zijn hand om te gooien. Dit is echt niet leuk, hij wordt steeds maar onderbroken! Maar zijn adem stukt wanneer hij Zara in zijn kamer ziet, met glanzend haar en een verlegen blik, maar toch kijkt ze hem aan met een brede lach.

'Hoe... hoe ben jij binnen gekomen?' stamelt Dean verbaasd, zijn wangen weer gloeiend heet, maar deze keer van schaamte. Hij wil niet dat ze deze chaos in zijn kamer ziet, zo kan hij geen indruk maken! Dadelijk vind ze hem nog vies!

Ze giechelt terwijl ze dichterbij komt, voorzichtig over alle spullen heen stappend. 'Je moeder heeft mij binnen gelaten, gekkie', zegt ze terwijl ze rondkijkt. 'Wat heb jij een gezellige kamer!'

'Normaal is het niet zo'n troep', mompelt Dean beschaamd en probeert snel een stapeltje was met zijn voet weg te duwen. 'Echt, ik ben bezig om het op te ruimen'.

Een frons komt op Zara's gezicht en ze schud haar hoofd terwijl ze zijn hand pakt. 'Dat moet je helemaaaaal niet doen. Het is juist zo knus, ik zou het zo laten', zegt ze, haar stem vrolijk als ze hem aankijkt. 'Veel beter, en dan heb je tijd voor andere dingen'.

'Zoals?' Zijn eigen stem klinkt schor, maar Dean kan er niets aan doen, ineens is Zara hier en wil ze bij hem zijn. Over dromen gesproken...

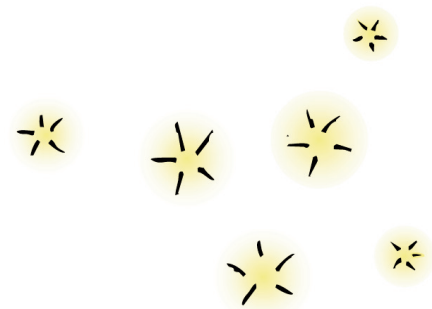
Ze lacht zachtjes en komt dan nog dichterbij, nog maar een paar centimeters voor Dean en pakt zijn hand. 'Zoals mij een kus geven in plaats van dat onnodig opruimen. Toch?'

Zijn hart bonst in zijn keel wanneer hij knikt. Misschien heeft ze ook wel gelijk, al dat opruimen kost zo veel tijd. Hij is dan veel liever bij haar, vooral als ze hem ook wil kussen. 'Ja', zegt hij zachtjes, en pakt haar hand steviger vast als hij haar een kus wil geven.

Maar net voordat hij dichtbij genoeg is, ziet hij een dikke, smerige vlo op haar neus zitten. Het lijkt wel alsof het Dean aanstaart... en wat is het een vies beest! Veel haar, grote ogen en het lijkt zelfs alsof het beest van Zara's neus naar Dean wil springen.

Langzaam laat hij Zara's hand los, en het valt hem op dat ze niet bepaald fris ruikt. Alsof ze zich sinds Kerstmis al niet meer gewassen heeft, en er zitten allemaal vlekken op haar kleren.

Ineens begint ze te lachen, een giechel die snel overgaat in een hoog, krassend geluid, bijna net zoals het piepen als je met je nagels over het schoolbord gaat. 'Kom op, Dean!' roept ze terwijl ze naar hem toe leunt voor een kus, maar Dean weet niet hoe snel hij van haar vandaan moet springen... bah, wat is ze vies!

‘Daaaan, kom dan, kissie-kissie!’ Haar stem snerpt, en dan gilt ze ineens keihard. Voor zijn ogen wordt ze ineens heel jong, dan heel oud en veranderd ze van vorm, het harde gepiep nog steeds in de lucht.

En dan is het niet meer Zara die voor hem staat met getuite lippen, maar een klein, smerig mannetje dat hem boosaardig toe grijnst. Zijn kleren bestaat uit vodden, een mengeling van kledingstukken die al half vergaan zijn en een uur in de wind stinken. Zijn wirwar van haar is vettig en ongekamd, en met talloze klitten onder de smerige hoed die hij draagt. Wat Dean eerst als een speld ziet, blijkt zelfs een kakkerlak te zijn!

Met moeite onderdrukt hij een gil, en zijn maag draait om als hij de veel te lange, zwart omrande nagels aan de handen van het mannetje ziet, die een knetterend stokje vasthouden. Het lijkt wel een mengeling van half vergaan zoethout en vonkende sterretjes!

Het mannetje kakelt boosaardig en mept Dean met het stafje in zijn hand. 'Kissie-kissie!' grijnst hij. 'Kniel neer voor Augiaz!'

'Wat!!?'

Met walging stapt Dean achteruit terwijl hij het monstertje bekijkt... want dat is het gewoon, een monster, niet eens een mannetje. 'Wie is Augiaz?' Het schepsel rekt zich uit en probeert zichzelf groter te maken, hoewel hij nog geen halve meter hoog is. 'Wiewatwaaaaar, Augiaz? Ik, alleen IK ben de grote Augiaz, Aug ja, Aug, ik heb alle macht!' piept hij boos terwijl hij weer met zijn staf uithaalt naar Dean. 'Op je knieën! Ik regeer over dit allemaal, dit rommellandschap, deze vuilnisschatten! Het is van mij!'

"Het is van mij!"

“Niets hier is van jou!” roept Dean boos terug. Hoe durft dit monster zo te praten? Aug? Wat een onzin, alles in deze kamer is alleen maar van Dean zelf! ‘Heb jij dit gedaan, alles omver gegooid? Dat zijn mijn spullen!’

‘Nieeehieehihiet, dat denk je alleen maar!’ kraait Aug geamuseerd terwijl hij rondspringt, met een volle vaart van de een naar de andere plek, alles aanrakend met het stafje waar vonkjes uit pruttelen, en waarna alles binnen een paar seconden verwoest wordt. Een boek valt uiteen met een mep van de staf, een zakje met boterhammen van gisteren verandert in een stinkende hoop prut en dan duikt Augiaz ineens op het zilveren fotolijstje af. ‘Oooh, jaaa, moohoooi, mooooi’, brabbelt hij, en springt in de houding waarin Zara staat op de foto. ‘Kissieeee? Jaaahahahaha!’ en met een vies, smakkend gepiep doet hij overdreven het geluid van een dikke zoen na.

Dean deinst terug in walging. Dus dit is de reden waarom zijn kamer zo'n ontzettende puinhoop is? Hoe durft hij, dat Aug-monster. Wat een rommel-etter! 'Blijf van mijn spullen af', roept hij woedend. 'Niets van dit is van jou!'

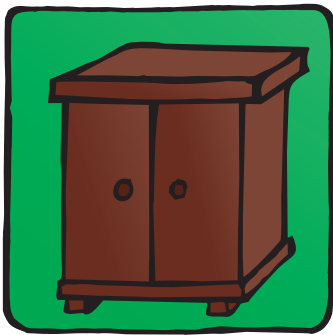
'Van mij!' krijgt Aug terug en begint een hysterische dans door de kamer, alles van kwaad tot erger makend. Gefrustreerd probeert Dean hem te pakken maar hij heeft al direct door dat het onmogelijk is om Augiaz te grijpen... hij verandert steeds van vorm, probeert te bijten en maakt alles zo ontzettend vies.

'Dit gaat niet lukken', verzucht Dean verdrietig, en kijkt dan verbaasd op als hij ineens Aug een gil van pijn hoort slaken. Meteen kijkt Dean om te zien wat er is gebeurd en ziet Aug geschrokken naast de Droombak staan, over zijn gebogen armpje aan het wrijven waar ineens een blinkend schone plek op zit.

Op dat moment weet Dean ineens dat hij echt moet verder gaan met opruimen. Het lijkt namelijk wel alsof Aug de opruimbakken niet kan verdragen. Zelfs de opruimkaart is niet aangeraakt door hem, terwijl er wel een hoop rotzooi omheen ligt.

Hoofdstuk 4

Opbergen

‘Ga weg!’ Hij kijkt Aug boos aan, grijpt zijn opruimkaart en wappert ermee naar het monstertje. Aug krijst en springt bovenop de kast, waar hij een oude teddybeer begint te porren met zijn stafje terwijl hij onverstaanbaar voor zich uit brabbelt.

Dean besluit hem gewoon te negeren en richt zich op het dumpbakje waar hij het volgende ding uithaalt. Het is een stuiterballetje waar hij graag mee speelt. ‘Ga ik dit deze week doen?’ vraagt hij zichzelf hardop af , waarop Aug een enthousiast gegil laat horen.

Maar Dean schudt zijn hoofd. ‘Nee, want het regent steeds en ik mag niet in huis spelen met een bal. Het moet ook niet worden weggegooid, en het is geen droom... Dan moet het worden opgeruimd, want het mag niet terug in het dumpbakje’. Tevreden knikt hij, want hij heeft niet eens op zijn kaart hoeven te kijken om de stappen te doorlopen! Zoiets went inderdaad snel.

Naast zijn bureau staat een lage kast met allemaal speelgoed, de perfecte plaats voor de bal. Hij opent de bovenste la om het balletje erin te leggen, maar schrikt zich kapot wanneer Augs hoofd ineens omhoog komt uit de la, en het monstertje met graaiende handen probeert het balletje te pakken. ‘Nee!’ schreeuwt Dean en grijpt zijn kaart weer om Aug weg te jagen’. ‘Jij gaat me niet stoppen!’

Vol woede staart Aug naar het stuk papier en ontbloot zijn tanden, waarvan er verschillende zwart zijn en sommige zelfs ontbreken. ‘Miiijnmijnoohoh, Auug, jaaa, van mij’, piept hij, en steekt dan zijn tong uit. ‘Schoon, bah, BAH! Niet goehoeed, weg ermee!’

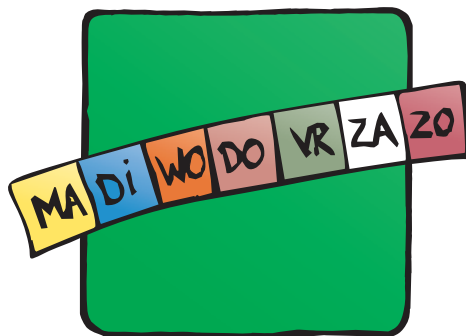
‘Weg met jou, zal je bedoelen’. Dean lacht, want hij begint zich eindelijk wat rustiger te voelen. Aug is erg vervelend, maar het opruimen lijkt wel te helpen tegen hem. Snel jaagt hij Aug de la uit en ruimt het stuiterballetje op, om vervolgens weer iets uit het dumpbakje te nemen.

Hoofdstuk 5

Beginnen en afmaken

Hij bekijkt de bouwplaat die hij vasthoudt, het papier gelukkig nog schoon en glimmend. Het is een trein die hij uitgeprint heeft op de computer van zijn vader. Opa is binnenkort jarig en omdat hij zo veel van treinen houdt, vond Dean het een goed idee om voor hem iets te knutselen voor zijn verjaardag.

Zonder te aarzelen begint hij met de eerste stap. 'Ga ik dit deze week doen? Ja, anders heb ik de trein niet op tijd af'. Over de volgende stap moet hij even nadenken, want die heeft hij nog niet opgeschreven. 'Hoe weet ik dat het af

is?' mompelt hij tegen zichzelf en doet dan zijn ogen dicht. Hij heeft wel eens gehoord dat hele beroemde mensen succes hebben omdat ze zich precies kunnen voorstellen hoe ze iets doen, of wat ze willen hebben. Dat moet toch voor iedereen lukken?

Het kost hem weinig moeite om voor te stellen hoe de trein er uit zou zien als die klaar is, en hoe blij opa ermee zal zijn. Al sinds Dean klein is, heeft hij vaak

geknutseld met Opa, dus hij twijfelt er niet aan dat Opa trots op hem zou zijn, en dat de trein een mooi plaatsje in de woonkamer zal krijgen.

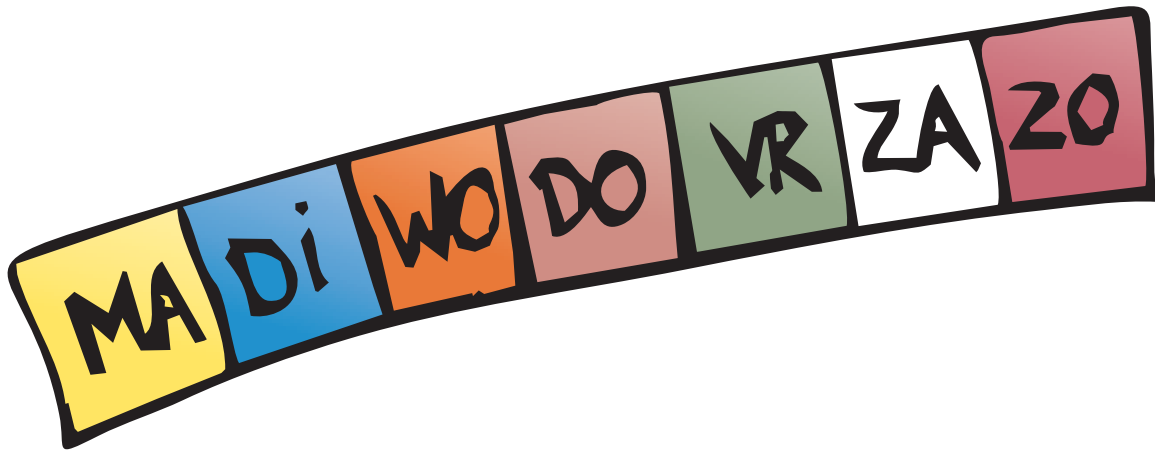
‘Dat is de volgende stap’, besluit hij, en schrijft, ‘Hoe weet ik dat het af is’ op de opruimkaart, gevolgd door de stap ‘Is dit veel werk?’

‘Nee, helemaal niet’, beantwoordt hij de vraag meteen, en schrijft dan ‘Wat ga ik al eerste doen?’ de uitspraak van oma nog goed in zijn geheugen. Als eerste zet hij ‘Ga ik het nu doen?’ neer als een optie. Maar nee, hij gaat het nu niet doen want hij is al bezig met opruimen.

‘Zet ik het in mijn agenda?’ Hij twijfelt even, maar aangezien het deze week echt af moet, heeft het niet veel zin om het in zijn agenda te schrijven. Wel schrijft hij deze optie ook op de kaart, want het is een goede mogelijkheid. ‘Moet ik ergens op wachten?’ noteert hij vervolgens. Nee, want hij heeft alle materialen in huis. Vorige week heeft mama nog nieuwe lijm en potloden gehaald, dus hij heeft alles wat hij nodig heeft.

‘Ik ga het deze week doen’, besluit hij uiteindelijk. ‘Ja, dat is de vierde mogelijkheid’. Hij voegt het toe onder het kopje ‘Wat ga ik als eerste doen’

en maakt zo het rijtje compleet. Gelukkig zijn er nog twee lege dozen, dus hij neemt er eentje en schrijft daar 'Deze week doen' op, waarna hij de bouwplaat er voorzichtig inlegt.

'Ooh, moohooi, jajaja, zooo moooi', hoort hij Aug zachtjes brabbelen, en tot Daans grote verbazing zit het monstertje voor de spiegel, op de grond met een bureaulamp op zijn kop gericht. Zijn oogjes zijn wijd open gesperd en hij kwijlt een beetje uit zijn mond als hij een gekke bek trekt naar de spiegel, en dan een smakzoen naar zichzelf maakt. Ondanks dat Aug erg vervelend is, moet Dean hier toch om lachen. Stilletjes sluipt hij naar Aug toe, die niets in de gaten heeft, en schreeuwt dan zo hard als hij kan: **'HEY! Niet mijn spiegel breken, hé!'**

Aug gilt van schrik en laat de bureaulamp vallen terwijl hij op springt. 'Aug, Aug, moooooi, weg jijij!' Zonder zich daar iets van aan te trekken, schreeuwt Dean nog harder terug en probeert hij Aug te overstemmen, totdat hij bijna geen stem meer over heeft en over de grond rolt van het lachen.

Maar Aug vindt het duidelijk niet zo grappig en kijkt hem boos aan. 'Aug! Mijhiiijn, alles van Aug!' verklaart hij piepend en springt dan op Dean af met een rol plakband. Razendsnel plakt hij Daans hand vast aan de vloerbedekking, maar voordat Aug ook de tweede hand bereikt, heeft Dean al een schaar te pakken.

'Dat zou ik maar niet doen', waarschuwt Dean hem terwijl hij knippende bewegingen maakt. 'Anders knip ik dadelijk nog per ongeluk in die vieze vingers van jou!' Gelukkig helpt dat, want Aug verdwijnt meteen met een jankend geluid, een spoor van vernielingen achterlatend.

Hoofdstuk 6

Wachten op...

Dean heeft zichzelf snel bevrijd van het plakband, en met zijn opruimkaart in de aanslag pakt hij een kassabonnetje uit het dumpbakje. Hij heeft het een paar dagen geleden gekregen toen hij een nieuwe spelcomputer had uitgezocht in de winkel. Helaas was deze niet op voorraad, maar Dean kreeg een bonnetje en de belofte dat hij meteen gebeld zal worden als de computer er weer is.

‘Ga ik dat deze week doen? Ja!’ roept hij, helemaal vrolijk bij de gedachte aan de computer. ‘Hoe weet ik dat het af is?’ Als de winkel belt. ‘Is dat veel werk?’ Natuurlijk niet. ‘Wat ga ik als eerste doen?’ Hij stopt eventjes, bekijkt de bakjes die voor hem staan en schrijft dan ‘Wachten’ op de laatste lege doos.

Maar als hij het bonnetje erin wilt leggen, is het plotseling verdwenen. Geschrokken zoekt Dean direct naar Aug en ziet hem met het bonnetje in zijn hand bovenop de papiervernietiger staan. Zonder te twijfelen springt

Dean op het monstertje af en graait het bonnetje uit Augs handen. Het druipt van de kleverigheid, maar gelukkig is het nog heel. Aug is zo woedend dat er stoom uit zijn oren komt terwijl hij allerlei vieze woorden naar Dean krijst.

Niet onder de indruk rolt Dean met zijn ogen, en probeert dan Aug te grijpen. Helaas is hij net te laat. Met een flits verandert Aug in een stuk oud papier met vlekken, maar gilt dan als hij uitglijdt en in de papierversnipperaar valt.

Het geluid van de machine gaat Dean door merg en been, en als hij naar zijn armen kijkt, ziet hij dat hij zelfs kippenvel heeft gekregen. Aug moet nu wel in duizenden stukjes versnipperd zijn, dat was ook weer niet de bedoeling...

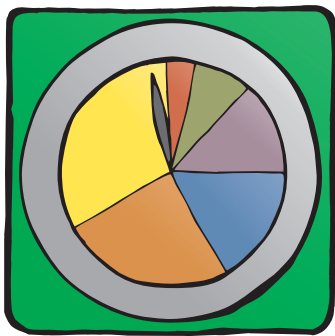
Voorzichtig gluurt Dean in de versnipperaar maar ziet dan dat deze niet op de stroom aangesloten is. Een klagelijke zucht klinkt ergens naast hem, en als hij naar de grond kijkt, ziet hij daar een verfrommeld chipszakje dat een slijmerig spoor achterlaat terwijl het wegschuift.

Opgelucht staat Dean op, het bonnetje stevig in zijn hand totdat hij het in het 'Wachten' bakje legt. Aug is misschien wel een vervelende etter, maar Dean is ondertussen wel gewend geraakt aan hem en zijn rommel.

Hoofdstuk 7

Nu doen

Er ligt nog een ander stukje papier in zijn dumpbakje. 'Zara gaat dinsdag op voor haar zwemvaardigheid 2', leest Dean, zijn hart ineens harder kloppend als hij haar naam zegt. Ze had hem tijdens de pauze verteld hoe nerveus ze was voor het examen, en ze zag er heel erg lief uit toen ze dat zei.

Natuurlijk wil hij haar geluk wensen! Snel gaat hij alle stappen af op zijn opruimkaart. 'Ga ik dat deze week doen? Jazeker! Hoe weet ik wanneer het af is?' Dat hoeft hij niet eens voor te stellen. Dat is als hij haar gebeld heeft!

'Is dat heel veel werk? Nee, zo gedaan. En wat ga ik dan als eerste doen? Haar opbellen!'

Gelukkig vind hij de telefoon na een minuutje zoeken, ergens verstopt onder een grote lading vuile was. Maar nadat hij het telefoonnummer van Zara intoetst, gebeurt er niets... de lijn blijft helemaal dood.

“Hawwwllooo? Hooooij?” hoort hij dan piepen, en als hij wat kleding aan de kant duwt, ziet hij daar Aug staan. Met een oude trechter in zijn oor staat de viezerik vrolijk tegen de muur aan geleund, de stekker van de telefoon in zijn breed grijnzende mond.

‘Dat is niet om te eten’, zegt Dean boos tegen hem. ‘Ik heb de telefoon nodig, ga weg!’ Hij grijpt de plantenspuit die op de grond ligt en richt deze dreigend op Aug, die gillend wegstuift.

Eindelijk kan hij Zara dan bellen, en ze is heel erg blij om van hem te horen. Zo blij zelfs dat ze hem vraagt of hij samen met haar naar het schoolfeest wil gaan. Natuurlijk wil Dean dat!

Hoofdstuk 8

Agenda

Nadat Dean de telefoon neerlegt, wil hij eigenlijk automatisch een briefje schrijven met ‘Nieuwe kleren kopen’, die dan in het dumpbakje gaat. Maar eigenlijk kan hij dat ook meteen doen, bedenkt hij zich. Hij pakt zijn opruimkaart erbij en begint weer

bij stap 1. Gaat hij die nieuwe kleren deze week kopen? Ja, want het schoolfeest is al snel.

Hij doet zijn ogen dicht en zegt hardop, ‘Ik weet dat het af is als ik de kleren aan heb en Zara ga ophalen’. En hij weet ook al precies welke kleren hij wil hebben, want hij heeft een hele stoere broek en trui gezien in de stad. ‘Is dat heel veel werk?’ Nee, want hij weet waar hij de kleren kan kopen.

‘Wat ga ik als eerste doen?’ Hij kan niet nu naar de stad gaan, en door alleen maar te wachten krijgt hij ook niets. En hij moet overleggen wanneer mama de kleren met hem wilt kopen.

Hij rent naar beneden, waar zijn moeder druk bezig is met koken. 'Mam? Ik heb een vraagje...' Nadat hij uitlegt wat er aan de hand is, stelt ze voor om aanstaande zaterdag naar de stad te gaan.

'Schrijf jij het even op de kalender?' vraagt ze terwijl ze de pan met aardappels op het vuur zet. Dean knikt en zoekt een pen op, schrijft dan in grote letters 'Nieuwe kleren kopen' bij zaterdag en tekent er dan nog stiekem een klein hartje bij met een 'Z'.

Maar opeens verandert alles op de kalender in onleesbare kriebels, en lijkt de pen wel te smelten. Als hij naar zijn hand kijkt, ziet hij daar tot zijn grote schrik het slijmerige toverstafje van Aug. Meteen laat hij het vallen, en tijdens die val verandert het in een vieze kakkerlak die wegvliegt terwijl het gekakel van Aug nog ergens ver weg is te horen. En terwijl Dean nog steeds vol verbazing naar het slijm op zijn hand kijkt, ziet hij vanuit zijn ooghoek onder de kalender een stapel gekreukelde briefjes liggen, allemaal bevlekt of kapot.

Snel kijkt hij naar mama om zeker te weten dat ze hem niet in de gaten heeft, en pakt dan snel alle briefjes op. 'Ik ben op mijn kamer!' roept hij terwijl hij de keuken uitrent.

‘We eten over tien minuten!’ is het antwoord, en Dean mompelt: ‘Ja, ja’ tegen zichzelf. Als hij op zijn kamer is, peutert hij de briefjes los van elkaar en leest ze dan, het gekrijs van Aug negerend.

<i>Deans agenda kwijtraken</i>	Gelukt
<i>Verse boterhammen beschimmelen</i>	Gelukt
<i>Appel omtoveren in een wormenhuisje</i>	Gelukt
<i>Domino spelen met rommel</i>	Gelukt
<i>Zak chips bederven</i>	Gelukt
<i>Zilveren fotolijstje vernielen</i>	Gelukt
<i>Sleutelhanger op de grond houden</i>	Gelukt
<i>Dean laten ophouden met opruimen door in Zara te veranderen</i>	Niet gelukt
<i>Zes uur kauwen op alle kauwgom</i>	Gelukt
<i>Balletje kwijtmaken en gebruiken om dingen kapot te gooien</i>	Niet gelukt
<i>Kleren in vossen veranderen</i>	Gelukt
<i>Handen van Dean vastplakken</i>	Niet gelukt
<i>Bonnetje computer in de papierversnipperaar stoppen</i>	Niet gelukt
<i>Telefoonstekker opeten</i>	Niet gelukt Aaah, viesch, baah! :(
<i>Kalender onleesbaar maken</i>	Gelukt

Zo gaan de teksten maar door op de briefjes, met nog veel meer streken.

'Goudvissen veranderen in piranha's, spinnen op de kamer dertig keer groter maken, de rioolafsluiting verwijderen...', leest Dean hardop voor, blij dat Aug daar nog niet aan toe is gekomen. Op het allerlaatste briefje staat: *'Daans opruimkaart opeten'*.

Opeens wordt Daans opruimkaart door een grote lasso van stinkende trekdrop van de grond gepakt. Hij hoort Augs schreeuw van vreugde en terwijl Dean hem ziet zitten bovenop de kast, nota bene met een paar smerige handschoentjes aan, begint Aug de opruimkaart met zijn scherpe tanden te verslinden.

'Ja hoor, ga je gang!' roept Dean vrolijk terwijl hij de takenbriefjes van Aug in de versnipperaar gooit. 'Ik heb de hele kaart in mijn hoofd zitten, dus ik weet precies wat ik moet doen! Eerst gaat alles in mijn dumpbakje', triomfantelijk houdt hij het omhoog, en Aug trekt een boos gezicht terwijl hij een boer laat. 'Wat er uit gaat, mag er niet meer in. Dan kijk ik of ik er deze week iets mee ga doen. Zo niet, dan zijn er drie mogelijkheden: het moet in de prullenbak, in mijn dromenbakje of opgeruimd worden!'

‘Neeeeheeneenee!’ jammert Aug, en hij lijkt wel iets kleiner te worden terwijl hij nog steeds de opruimkaart naar binnen propt. Maar Dean kan er alleen maar om lachen, want hij weet alles, echt alles wat op de kaart staat omdat hij het al eens heeft gedaan.

‘Als ik iets deze week ga doen, dan stel ik me eerst voor hoe ik dat ga doen en of het veel werk is’. Hij gaat vrolijk verder met het opnoemen terwijl hij een schoolboek uit het dumpbakje neemt. ‘En dan kan ik vier verschillende dingen gaan doe. Ik doe het nu meteen...’

Aug schreeuwt hard, zijn ogen woedend terwijl hij het laatste stukje van de opruimkaart naar Daans hoofd gooit. Maar Dean is al verder aan het praten. ‘Ik zet het in de agenda, ik moet er gewoon op wachten of het gaat in de bak van deze week!’ ‘Zie je nou wel, ik heb de kaart niet eens meer nodig... ik weet gewoon helemaal wat ik moet doen. En zo kom ik ook van jou af, rotzooimaker. Want als het opgeruimd is, dan is er niets voor jou om te vernielen of eten. En als ik wil, kan ik nog honderden nieuwe opruimkaarten maken die te dik zijn voor jou om op te eten’.

Zoals je je wel kunt voorstellen heeft Dean zijn kamer met dit systeem binnen de kortste keren helemaal opgeruimd, en houdt het ook makkelijk netjes. En zijn plannen met Zara? Die komen ook helemaal goed.

Twee weken later op het schoolfeest wijst Zara ineens naar Daans wang tijdens de laatste dans. 'Wat zit daar?' vraagt ze, en Dean krijgt het weer helemaal warm van haar blik. 'Wat, waar?' vraagt hij terwijl hij met zijn hand over de plek veegt. Het zal toch geen rotzooi van Aug zijn?

Maar er is helemaal geen vlek, want Zara geeft hem zomaar een kus daar op zijn wang. Stiekem raakt hij daar wel een beetje ondersteboven van, want voor sommige dingen is geen kaart met uitleg hoe je moet reageren!

Wat Dean niet weet is dat er thuis op dat moment een jammerlijk geluid uit zijn kamer klinkt, en Aug er met zijn vieze hoed en toverstafje van door gaat, boos mompelend omdat hij een nieuw huis moet gaan zoeken. 'Nietsss meer van mij, van Aug, nieeehieets. Gemeen hoor, oh ja, heel gemeen. Aug gaat nieuw huis zoeken, jaja, heel groot en vies, zo vies, heerlijk bah!'

**zo vies,
heerlijk, bah!**

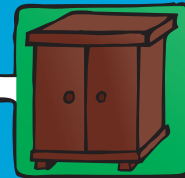
DUMPBAKJE

PRULLENBAK

DROMEN

OPBERGPLEK

GA IK DAT
DEZE WEEK
DOEN?

nee

ja

HOE
WEET IK
DAT HET
AF IS?

ja

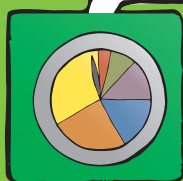
IS HET
HEEL VEEL
WERK?

nee

PROJECTEN

WAT
GA IK ALS
EERSTE
DOEN?

NU

AGENDA

WACHTEN

DEZE WEEK DOEN